

Arrest

nr. 93 386 van 13 december 2012
in de zaak RvV X / IV

In zake: X

Gekozen woonplaats: X

tegen:

de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen

DE WND. VOORZITTER VAN DE IVde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Iraakse nationaliteit te zijn, op 7 juni 2012 heeft ingediend tegen de beslissing van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen van 7 mei 2012.

Gelet op artikel 51/4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 4 oktober 2012 waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 22 november 2012.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken W. MULS.

Gehoord de opmerkingen van de verzoekende partij en haar advocaat A. HAEGEMAN loco advocaat A. DE POURCQ en van attaché K. ALLYNS, die verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Over de gegevens van de zaak

De bestreden beslissing luidt als volgt:

"A. Feitenrelaas

U verklaart Irakees staatsburger te zijn van Arabische origine en afkomstig te zijn van de stad Al Amara. U verklaart een broer te hebben die werkzaam is bij de Irakese politie sinds een tweetal jaren na de val van het Baathregime. Hij zou tewerkgesteld zijn aan de dam van Al Amara Al Djedida. Uw andere broer zou gedurende twee jaar gewerkt hebben als kok op de legerbasis van Al Amara, en zou hierdoor gedood zijn in september 2010.

Uzelf verklaart een elektronica-zaak te hebben gehad in Al Amara sinds 2005 of 2006. Hiernaast zou u ook een job hebben gehad als chauffeur voor uw buurman (M.A.S.), en dit vanaf juni 2009. Deze

persoon zou docent zijn aan de universiteit van Al Amara en werkzaam bij het NDI (Nationaal Democratisch Instituut). Deze laatste zou een Amerikaanse organisatie zijn met een zetel in Suleymania.

Door uw werk als chauffeur zou u op 14/11/2010 thuis een dreigbrief hebben ontvangen. Hierna sloot u uw winkel. Drie dagen later vond er een ontploffing plaats in uw huis. Die nacht vertrok u voor een dag bij uw oom in een andere wijk in Al Amara. Uw moeder en broer verbleven thuis. Uzelf ging niet meer naar huis sindsdien. U vluchtte hierna naar Basra bij een vriend gedurende drie dagen. Daarna ging u naar Bagdad en verbleef er tot 1/12/2010. Op die datum vertrok u uit Irak naar België.

U legt ter ondersteuning van uw asielaanvraag volgende documenten voor: een originele identiteitskaart en nationaliteitsbewijs, een bewonerskaart van uw moeder, een dreigbrief dd. 5/11/2010, een overlijdensakte van uw broer dd. sept 2010, twee NDI contracten en een DHL enveloppe.

B. Motivering

Na een grondige analyse van uw asielaanvraag door het CGVS dient te worden vastgesteld dat u niet aannemelijk heeft gemaakt dat er in uw hoofde sprake zou zijn van een gegronde vrees voor een persoonsgerichte en systematische vervolging in de zin van de vluchtelingenconventie van Genève of een reëel risico loopt op het lijden van ernstige schade zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming en dit omwille van de hiernavolgende redenen.

Vooreerst dient te worden vastgesteld dat u verklaart sinds 2009 te hebben gewerkt als chauffeur voor uw buurman (M.A.S.). Hij zou werkzaam zijn bij het NDI en uzelf zou onder contract verschillende opdrachten hebben uitgevoerd voor deze persoon tijdens zijn werkzaamheden binnen het NDI. Echter, hierbij dient te worden vastgesteld dat uw kennis omtrent deze organisatie dermate grote hiaten vertoont dat er ernstig kan getwijfeld worden aan uw werk voor deze organisatie. Gezien u verklaart met deze organisatie verschillende arbeidscontracten te hebben afgesloten tussen 6/2009 en 11/2010 (gehoorverslag CGVS p.6) en u werkte voor (M.A.S.), die uw buurman zou zijn in Al Amara, kan bijgevolg van u een vrij omstandige kennis van deze organisatie worden verwacht. U zou ondermeer flyers hebben verspreid voor de organisatie, chauffeur-opdrachten hebben uitgevoerd voor uw buurman, de catering hebben verzorgd tijdens workshops van de organisatie en de activiteiten van de organisatie hebben gefotografeerd. Gezien al deze werkzaamheden voor de organisatie kan van u enige kennis worden verwacht omtrent de algemene kenmerken van NDI.

U verklaart echter niet te weten wie het hoofd is van NDI in Suleymania (gehoorverslag CGVS p.5), evenmin blijkt u andere verantwoordelijken te kunnen opnoemen van de organisatie. Als later in het gehoor de naam van de internationale verantwoordelijke van deze organisatie wordt gevraagd, geeft u de naam Minsen Evan, die de stichter zou zijn (gehoorverslag CGVS p.6 en p.8). Echter, als u vervolgens wordt gevraagd naar de bevoegdheidsregio van deze persoon, blijkt u niet te weten of deze persoon regionaal verantwoordelijke is in Irak, Suleymania of de Verenigde Staten. Verder is het eveneens opmerkelijk dat u niet weet hoe lang NDI reeds bestaat of hoe lang (M.A.S.) reeds bij de organisatie werkt en of hij er momenteel al dan niet nog is tewerkgesteld (gehoorverslag CGVS p.5 en p.10). Al deze vage verklaringen doen sterk afbreuk aan uw bewering voor deze organisatie te hebben gewerkt in 2009 en 2010 en hierdoor problemen te hebben gekend.

Verder is het eveneens merkwaardig dat u verklaart dat de organisatie 'Mahad al democrati' (Democratisch Instituut) noemt, maar dat u geen uitsluitel heeft of hierbij ook nog 'Irakese' wordt bijgevoegd in de naam van de organisatie (gehoorverslag CGVS p.10). Op een gegeven moment tijdens het gehoor noemt u deze organisatie 'Iraaks Democratisch Instituut' (gehoorverslag CGVS p.5). Dit is uiterst merkwaardig te noemen daar u twee contracten voorlegt tussen uzelf en de organisatie waarbij de hoofding duidelijk de ganse benaming weergeeft, namelijk "National Democratic Institute for International Affairs" (Nationaal Democratisch Instituut voor Internationale Zaken). Dat u zelfs de naam van deze organisatie niet correct kan weergeven, doet ernstig afbreuk aan uw beweerdde werkzaamheden voor deze organisatie.

Verder blijft u eveneens beperkt in uw beschrijving omtrent de activiteiten van de organisatie. U verklaart dat deze organisatie actief is rond democratie en verkiezingen maar slaagt er verder niet in spontaan een uitgebreidere omschrijving te geven (gehoorverslag CGVS p.6), hetgeen evenmin bijdraagt tot de geloofwaardigheid van uw beweerdde werk voor deze organisatie. Gezien u de logistiek verzorgde van workshops en flyers uitdeelde voor de organisatie, kan op zijn minst een iets omstandigere omschrijving worden verwacht van het werkingsgebied van deze organisatie.

Ter ondersteuning van uw beweringen omtrent uw werk voor NDI legt u twee contracten voor op uw naam, daterend van december 2009 - januari 2010. Hierbij dient te worden opgemerkt dat het eerste contract niet werd ondertekend door u, noch door de coördinator, waardoor het bezwaarlijk als bewijs van uw werkzaamheden kan aangebracht worden. Ook is het merkwaardig dat dit eerste contract geen verdere gegevens van u vermeldt dan enkel uw naam, waardoor het document enige verdere bewijskracht voor uw persoonlijke werkzaamheden verliest. Gezien de hierboven vermelde

hiaten in uw kennis omtrent de organisatie en de persoon waarvoor u beweert vele logistieke opdrachten te hebben uitgevoerd, kan bijgevolg nog maar weinig bewijswaarde worden gehecht aan de twee voorgelegde contracten van het NDI. Er dient namelijk te worden opgemerkt dat de voorgelegde documenten dienen ondersteund te worden door geloofwaardige en aannemelijke verklaringen, hetgeen hier niet het geval is, waardoor het voorleggen van deze twee contracten de algehele geloofwaardigheid van uw beweerde asielmotieven niet in positieve zin kan ombuigen.

Hiernaast dient eveneens te worden opgemerkt dat u erg vaag blijft omtrent eventuele problemen die (M.A.S.) zou hebben gehad met de milities. Zo weet u ten eerste niet of de persoon waarvoor u werkte als chauffeur veiligheidspersoneel in dienst had (gehoorverslag CGVS p.6). Het kan zeer merkwaardig genoemd worden dat u hiervan als chauffeur en buurman niet op de hoogte zou zijn. Kort erna verklaart u dat deze persoon geen veiligheidspersoneel had, hetgeen niet te rijmen valt met uw eerdere verklaringen. Verder is het evenmin geloofwaardig dat u voor deze persoon werkte en niet op de hoogte bent van eventuele dreigementen tegen deze persoon (gehoorverslag CGVS p.8). Later verklaart u dat u een maand voor het interview op het CGVS in België zou vernomen hebben dat deze persoon effectief werd bedreigd maar de eventuele details van deze dreigementen kent u niet (gehoorverslag CGVS p.5-6). Echter, deze laatste verklaringen vallen evenmin te rijmen met het feit dat u verklaart dat zowel uzelf als (M.A.S.) vermeld staan in de dreigbrief en dat jullie beschuldigd worden van collaboratie. Gezien deze talrijke wijzigende verklaringen kan nog weinig geloof worden gehecht aan uw beweerde werkzaamheden en uw problemen hierdoor.

Verder legt u ook een kopie van een dreigbrief voor. Echter, hiervan kan worden opgemerkt dat het een kopie betreft waarvan de authenticiteit onmogelijk kan worden nagegaan. Ook blijkt u vreemd genoeg amper de inhoud te kunnen weergeven van deze dreigbrief. U kan zich herinneren dat u in de dreigbrief wordt beschuldigd van collaboratie en een bedrieger te zijn en dat hij door 'Asab Ahl Al Haq' werd opgesteld. Voor de rest zegt u zich niet meer te kunnen herinneren wat er precies in deze brief staat vermeld (gehoorverslag CGVS p.4). Dit is hoogst opmerkelijk gezien het belang van deze dreigbrief. Indien hij daadwerkelijk een dergelijke grote impact op uw leven had, kan aangenomen worden dat u zich beter en uitvoeriger zou herinneren wat er precies in deze brief gestipuleerd staat.

Tenslotte dient te worden opgemerkt dat u ook uw beweerde problemen onvoldoende aannemelijk maakt. Zo verklaart u voorafgaand aan de dreigbrief nooit problemen te hebben gekend in de uitoefening van uw werk (gehoorverslag CGVS p.4). Ook verklaart u dat u na de dreigbrief nog thuis bleef en pas na de ontploffing uw huis verliet. U verbleef erna in Basra en Bagdad, alwaar u geen problemen met het Mehdi leger ondervond. Ook verklaart u dat enkel uw familie weet heeft van het werk voor (A.S.) (gehoorverslag CGVS p.8 en p.10). Hierbij verklaart u evenmin op de hoogte te zijn van de manier waarop u werd geïdentificeerd als werkend voor de Amerikanen. Bijgevolg maakt u onvoldoende aannemelijk dat de milities u viseren omwille van uw job. Al deze vage elementen doen ten eerste twijfelen aan uw beweerde persoonlijke vervolgingsvrees.

Ook is uw gedrag na de ontvangst van de dreigbrief niet in overeenstemming met uw latere verklaringen. Zo zei u dat het in Irak de gewone praktijk is om eerst iemand te bedreigen en hem slechts erna te vermoorden. Echter, de weinige haast waarmee u uw huis verliet na het dreigement is niet in overeenstemming met uw beweerde vervolgingsvrees (gehoorverslag CGVS p.10). Uw verklaring dat u toen in de war was, is weinig aannemelijk gezien uzelf de ernst van de situatie hierboven verwoordde en verklaart dat dit de algemene praktijk is in Irak.

Gezien de vage en wijzigende verklaringen omtrent uw beweerde werkzaamheden en de voorgelegde documenten en gezien de weinig aannemelijke verklaringen omtrent uw beweerde problemen, kan slechts weinig geloof meer worden gehecht aan uw beweerde asielmotieven.

De overige voorgelegde documenten, namelijk uw Irakese identiteitskaart en nationaliteitsbewijs betreffen uw identiteit, waaraan hier niet wordt getwijfeld. De bewonerskaart van uw moeder en de overlijdensakte van uw broer vermogen evenmin bovenstaande motivering in positieve zin om te buigen gezien deze documenten geen betrekking hebben op u persoonlijk.

Naast de beoordeling van uw asielaanvraag in het licht van de criteria van de Vluchtelingenconventie, dient te worden onderzocht of u een risico in de zin van art. 48/4, §2, c van de Vreemdelingenwet loopt en u op die basis in aanmerking komt voor de subsidiaire beschermingsstatus. Gezien uw verklaringen met betrekking tot uw herkomst uit de provincie Missan in Zuid-Irak, dient in casu de veiligheidssituatie in uw regio van herkomst te worden beoordeeld.

UNHCR adviseerde reeds in april 2009 om voor Irakezen uit Zuid-Irak een beoordeling van het risico op individuele basis te maken en riep niet op tot het bieden van een complementaire vorm van bescherming op basis van herkomst uit Zuid-Irak (zie "UNHCR Eligibility Guidelines for assessing the international protection needs of Iraqi asylum-seekers" van april 2009, p. 18-21 en Note on the Continued Applicability of the April 2009 UNHCR Eligibility Guidelines for Assessing the International Protection Needs of Iraqi Asylum-Seekers van juli 2010). Intussen werden geen nieuwe richtlijnen vrijgegeven door UNHCR.

Uit een analyse van het asielbeleid van andere Europese landen blijkt dat ze actueel geen beschermingsstatus meer toekennen op basis van de algemene veiligheidssituatie in de zuidelijke provincies van Irak en dat ze de asielaanvragen op individuele basis beoordelen.

Sinds maart 2010 kent het CGVS geen subsidiaire beschermingsstatus meer toe aan Iraakse burgers uit Zuid-Irak omdat ze er geen reëel risico op ernstige schade meer lopen in de zin van art. 48/4, §2, c van de Vreemdelingenwet.

De veiligheidssituatie in Irak werd verder opgevolgd door CEDOCA (researchdienst van het CGVS). Uit grondige en uitgebreide research en op basis van een analyse van de beschikbare en geraadpleegde bronnen en literatuur door CEDOCA blijkt dat de veiligheidssituatie in vergelijking met 2010 relatief stabiel en ongewijzigd is gebleven in Zuid-Irak (zie bijgevoegde SRB "De actuele veiligheidssituatie in Zuid-Irak" dd. 30 november 2011).

De algemene veiligheidssituatie in Irak is verbeterd en de daling van het aantal burger-slachtoffers, een trend die zich vooral heel duidelijk vanaf mei 2008 aftekende, bleef doorgaan in 2009 en in 2010. In 2011 stagneerde de situatie.

In het zuiden zijn er in 2011 weinig noemenswaardige aanslagen gepleegd. Milities blijven in het zuiden kleinschalige aanslagen plegen die hoofdzakelijk gericht zijn op de overblijvende Amerikaanse aanwezigheid en tegen de Iraakse veiligheidsdiensten. Sporadisch werden er een aantal belangrijke aanslagen gepleegd zoals de aanslagen op sjiietische pelgrims in Kerbala en Najaf.

U komt uit de provincie Missan in Zuid-Irak waar de algemene veiligheidssituatie actueel relatief kalm en stabiel is. Het aantal incidenten waarbij burgers het slachtoffer worden van geweld is laag in deze provincie. De incidenten die zich voordoen hebben hoofdzakelijk de Amerikaanse aanwezigheid tot doelwit. Slechts heel sporadisch vallen hierbij enkele burgerslachtoffers.

U bracht zelf geen elementen aan die een ander licht werpen op bovenvermelde evaluatie van de veiligheidssituatie in Missan, vanwaar u verklaart afkomstig te zijn.

De Commissaris-generaal beschikt over een zekere appreciatiemarge en is gezien hoger vermelde vaststellingen en na grondige analyse van de beschikbare informatie tot de conclusie gekomen dat er voor burgers uit Missan in Zuid-Irak actueel geen reëel risico bestaat om het slachtoffer te worden van een ernstige bedreiging van hun leven of hun persoon als gevolg van willekeurig geweld in het kader van een gewapend conflict. Actueel is er voor burgers uit Missan aldus geen reëel risico op ernstige schade in de zin van art. 48/4, §2, c van de Vreemdelingenwet.

C. Conclusie

Op basis van de elementen uit uw dossier, kom ik tot de vaststelling dat u niet als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet kan worden erkend. Verder komt u niet in aanmerking voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet."

2. Over de gegrondheid van het beroep

2.1.1. Verzoeker put een eerste middel uit de schending van artikel 1, A, (2) van het Vluchtelingenverdrag van "31.07.1951", artikel 48/3 van de voormelde wet van 15 december 1980 (vreemdelingenwet) en de materiële motiveringsplicht als algemeen rechtsbeginsel.

Voorafgaandelijk merkt verzoeker op dat hij een lage scholingsgraad heeft.

Onder verwijzing naar zijn verklaringen bij het Commissariaat-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen (CGVS) wijst hij voorts erop dat zijn takenpakket voor het NDI divers was, alsmede dat hij geen echte verantwoordelijkheden had en dus niet betrokken was bij het nemen van beslissingen of het organiseren van activiteiten. Vanuit zijn positie en takenpakket kon en moest hij een aantal informatieve zaken niet weten om zijn functie uit te oefenen. Bovendien heeft hij op een aantal vragen wel een antwoord gegeven "en waarschijnlijk ook een juist antwoord, vermits het CGVS daaromtrent geen enkele opmerking maakte". Zo wist verzoeker wie de gouverneur van Missan was, waar het huis van M.A.S. was, wie diens vrouw was en welke zaken zich voordeden in de stad Amarah.

Volgens verzoeker getuigt de motivering inzake de documenten van het NDI van een slechte lezing van deze documenten. Het betreft in wezen slechts één contract. Dat dit contract geen handtekeningen bevat verklaart verzoeker doordat het origineel in handen bleef van de verantwoordelijke van het NDI. Het tweede document is een ontvangstbewijs van een op 17 januari 2010 aan verzoeker betaald bedrag en op dit document, duidelijk geen contract, staan de handtekeningen van verzoeker en M.A.S.

Verzoeker betoogt dat het CGVS heeft nagelaten de juistheid van zijn beweringen te verifiëren bij het NDI. Hij heeft er geen probleem mee dat contact wordt opgenomen met deze organisatie. Gelet op het belang van dit onderzoek was het CGVS verplicht om minstens een aanzet tot onderzoek te doen.

Verzoeker stelt dat het niet correct is dat hij niet wist dat M.A.S. werd bedreigd. Hij verwijst naar het gehoorverslag waaruit blijkt dat hij aangaf dat deze persoon werd bedreigd en nu in Suleymaniya verblijft. De juiste inhoud of details van de dreigementen kent hij natuurlijk niet.

Verzoeker erkent dat het juist is dat hij enkel een kopie kan voorleggen van de dreigbrief. Hij citeert een paragraaf uit de *Guide des Procédures et Critères* van UNHCR omtrent de bewijslast in asielaanvragen. Voorts wijst hij erop dat hij slechts één maal ten gronde werd ondervraagd, *“en dit meer dan één jaar nadat het asioldossier werd overgemaakt aan het CGVS op 10.03.2011”*. Hij verwijst andermaal naar voormelde gids van UNHCR en stelt dat het feit dat geen tweede ondervraging werd georganiseerd hiermee strijdig is.

Verder valt het volgens verzoeker op dat de dreigbrief enerzijds niet als voldoende wordt beschouwd terwijl anderzijds geen evaluatie wordt gemaakt van de door hem aangehaalde ontploffing op 17 november 2010. Hij gaf hiervan de details en deelde mee wat hij wist over de organisatie die volgens hem achter de ontploffing zat. Verzoeker verwijst in dit kader naar algemene informatie omtrent het Mehdi-leger (JAM) en Asa'ib Ahl al-Haq (AAH).

Verzoeker verwijt het CGVS verder, in de motivering dat hij weinig haast kende om na de dreigbrief het huis te verlaten, de voormelde ontploffing blijkt te vergeten. Bovendien is de vaststelling van 'weinig haast' niet correct gelet op het gehoorverslag. In deze citeert verzoeker zijn eerdere verklaringen waaruit blijkt dat hij na de ontploffing nog dezelfde nacht vertrok uit zijn huis.

Verzoeker geeft aan reeds eerder tijdens het gehoor zijn vlucht te hebben uiteengezet. Hij gaf eerst aan dat hij onderdook bij een oom in Basra doch corrigeerde dit onmiddellijk daarna en gaf aan dat hij bij een vriend verbleef. Hij wijt deze incoherentie aan een misverstand. Voorts benadrukt hij dat hij reeds op 1 december 2010 vertrok uit Irak.

Verzoeker vestigt de aandacht op de overlijdensakte van zijn broer en voert aan dat het CGVS niet kon besluiten dat diens dood geen betrekking had op zijn persoon. Problemen die rechtstreekse familie ondervond kunnen een weerslag hebben op de gegronde vrees van verzoeker.

2.1.2. Verzoeker verzendt per schrijven van 18 oktober 2012 een aantal bijkomende foto's aan het CGVS, dit ter ondersteuning van zijn werkzaamheden voor het NDI. Ter terechtzitting worden dit schrijven en deze foto's toegevoegd aan het rechtsplegingsdossier (stuk 9).

2.2. De materiële motiveringsplicht, de vereiste van deugdelijke motieven, houdt in dat de bestreden beslissing op motieven moet steunen waarvan het feitelijk bestaan naar behoren is bewezen en die in rechte ter verantwoording van de beslissing in aanmerking kunnen genomen worden.

De bewijslast inzake de gegrondheid van een asielaanvraag rust in beginsel op de asielzoeker zelf. Zoals iedere burger die om een erkenning vraagt, moet ook hij aantonen dat zijn aanvraag gerechtvaardigd is. Hij moet een poging ondernemen om het relaas te staven en hij moet de waarheid vertellen (RvS 4 oktober 2006, nr. 163.124; UNHCR, *Handbook and Guidelines on procedures and criteria for determining refugee status*, reissued Geneva, december 2011, nr. 205). De verklaringen van de kandidaat-vluchteling kunnen een voldoende bewijs zijn van zijn hoedanigheid van vluchteling op voorwaarde dat ze plausibel, geloofwaardig en eerlijk zijn (J. HATHAWAY, *The Law of Refugee Status*, Butterworths, Toronto-Vancouver, 1991, 84). Zij mogen niet in strijd zijn met algemeen bekende feiten. In het relaas mogen geen hiaten, vaagheden, ongerijmde wendingen en tegenstrijdigheden op het niveau van de relevante bijzonderheden voorkomen. Het voordeel van de twijfel kan slechts worden toegestaan als alle elementen werden onderzocht en men overtuigd is van de geloofwaardigheid van de afgelegde verklaringen (UNHCR, a.w., nr. 204). De Raad voor Vreemdelingenbetwistingen moet niet bewijzen dat de feiten onwaar zouden zijn en het is niet de taak van de Raad zelf de lacunes in de bewijsvoering van de vreemdeling op te vullen. Twijfels over bepaalde aspecten van een relaas ontslaan de bevoegde overheid niet van de opdracht de vrees voor vervolging of een reëel risico op ernstige schade betreffende die elementen waar geen twijfel over bestaat, te toetsen. Het moet gaan om die elementen die een toekenning van bescherming kunnen rechtvaardigen.

Daar waar verzoeker zich baseert op de proceduregids van UNHCR en aanvoert dat het CGVS deze proceduregids heeft geschonden doordat geen tweede ondervraging werd georganiseerd, dient, nog daargelaten dat in de door verzoeker geciteerde passage uit de proceduregids uitdrukkelijk wordt gesteld dat één gehoor doorgaans volstaat om het standpunt van de asielzoeker te kennen, te worden opgemerkt dat de proceduregids van UNHCR, hoewel deze waardevolle aanwijzingen bevat voor het vaststellen van de vluchtelingenstatus overeenkomstig artikel 1 van het Verdrag van Genève, geen afdwingbare rechtsregels bevat. Verzoeker laat na om *in concreto* aan te tonen op welke wijze het organiseren van een tweede gehoor van invloed zou kunnen zijn geweest op de bestreden motivering of beslissing. Bovendien is het CGVS geenszins verplicht om een tweede gehoor te organiseren. Artikel 6, § 1 van het KB van 11 juli 2003 tot regeling van de werking van en de rechtspleging voor het Commissariaat-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen bepaalt immers slechts: *“De Commissaris-generaal of zijn gemachtigde roept de asielzoeker minstens eenmaal op voor gehoor”*. De commissaris-generaal heeft een discretionaire bevoegdheid om een tweede gehoor te organiseren indien hij dit nodig acht om nadere inlichtingen te verwerven die kunnen leiden tot het vaststellen van een geïndeede vrees voor vervolging.

In zoverre verzoeker het CGVS een gebrek aan onderzoek verwijt en betoogt dat het CGVS zijn relaas had moeten verifiëren bij het NDI, repliceert verweerder met recht dat de commissaris-generaal zijn beslissing neemt op grond van de feitelijke elementen die hem worden aangereikt door de asielzoeker, alsmede dat de commissaris-generaal geenszins de verplichting heeft om, zo dit al mogelijk zou zijn, alle aangebrachte feiten te controleren. De bewijslast rust, zoals reeds hoger aangegeven, in beginsel op verzoeker zelf en er zijn geen bepalingen of beginselen die de met het onderzoek van de asielaanvraag belaste asielinstanties de verplichting opleggen om de vreemdeling bij te staan in zijn inspanningen om het vluchtelingenstatuut te bekomen of de lacunes in diens bewijslast zelf op te vullen.

Uit verzoekers verklaringen tijdens het gehoor bij het CGVS blijkt dat zijn werkzaamheden voor het NDI beperkt en van louter logistieke en ondersteunende aard waren (administratief dossier, stuk 6, p.7). Verzoeker benadrukt ook in onderhavig verzoekschrift dat hij voor het NDI diverse uitvoerende taken deed doch dat hij geen verantwoordelijkheden had en nooit betrokken was bij het nemen van beslissingen of bij het organiseren van activiteiten (rechtsplegingsdossier, stuk 1, p.3-4). Dat verzoeker een uiterst beperkte rol speelde binnen deze organisatie blijkt eveneens uit zijn verklaringen, zoals terecht aangehaald in de bestreden beslissing. Hieruit blijkt immers dat verzoeker een verregaand gebrek aan kennis vertoonde omtrent het NDI, en dit omtrent deze organisatie in het algemeen, haar correcte naam, haar structuur, haar verantwoordelijken, haar activiteiten en verzoekers rechtstreekse baas, M.A.S. Bijkomend kan in dit kader worden opgemerkt dat verzoeker niet enkel een gebrek aan kennis vertoonde inzake de verantwoordelijken van de organisatie, doch dat hij tevens naast M.A.S. niet één andere medewerker van het NDI in Irak of in zijn regio kon noemen (administratief dossier, stuk 6, p.6, 8). Gelet op het beperkte karakter van verzoekers activiteiten en verantwoordelijkheden binnen het NDI, is het niet aannemelijk dat hij omwille hiervan in de negatieve aandacht zou zijn gekomen van de groepering AAH.

Uit zijn terecht weergegeven verklaringen in de bestreden beslissing blijkt daarenboven dat verzoeker aanvankelijk aangaf niet te weten of M.A.S. veiligheidspersoneel in dienst had, hetgeen merkwaardig is gelet op zijn voorgehouden problemen en positie, om even verder te verklaren dat deze persoon geen veiligheidspersoneel had. Bovendien bleek verzoeker, ondanks dat hij ingevolge zijn werkzaamheden voor het NDI problemen zou hebben gekend, onwetend over en legde hij incoherente en vage verklaringen af betreffende eventuele veiligheidsproblemen of bedreigingen die M.A.S. zou hebben ondervonden door diens werk voor deze organisatie. Indien verzoeker daadwerkelijk problemen had gekend ingevolge zijn tewerkstelling voor M.A.S. en het NDI kon nochtans redelijkerwijze worden verwacht dat hij zich zou hebben geïnformeerd omtrent eventuele problemen in hoofde van M.A.S. en over diens veiligheidssituatie. Hoe verzoekers verwijzing naar één van de verklaringen die in het kader van het voorgaande worden aangehaald in de bestreden beslissing afbreuk zou kunnen doen aan voormelde vaststelling, kan niet worden ingezien.

Daarenboven vertoonde verzoeker, zo blijkt uit zijn in de bestreden beslissing terecht aangehaalde verklaringen, een gebrek aan kennis aangaande de inhoud van de door hem neergelegde kopie van een dreigbrief. Gelet op het belang van deze dreigbrief, één van de kernelementen van zijn relaas, is het hoogst opmerkelijk dat verzoeker zich niet kan herinneren wat in dit stuk vermeld staat. Dat hij onvoldoende op de hoogte is van de inhoud van de dreigbrief die hij zelf bijbrengt ter ondersteuning van zijn relaas doet dan ook afbreuk aan de ernst en de geloofwaardigheid van zijn relaas.

Dient tevens te worden vastgesteld dat verzoekers reactie op de door hem ontvangen bedreigingen niet geloofwaardig is. Ondanks dat hij in de dreigbrief als verrader werd bestempeld en met de dood werd bedreigd en ondanks dat deze brief uitging van AAH, zou verzoeker hieraan geen gevolg hebben gegeven, de dreigbrief niet serieus hebben genomen en gewoon in zijn huis zijn gebleven. De verklaring dat hij aan het nadenken was en in de war was doet hieraan geen afbreuk. Verzoeker verklaarde immers dat het in Irak de gewoonte is dat men eerst iemand bedreigt en deze persoon later vermoord, alsmede dat je sowieso wordt gedood indien je wordt beschouwd als verrader en dat de enige oplossing voor zulke bedreigingen eruit bestaat om weg te gaan (administratief dossier, stuk 6, p.10; stuk 11, vragenlijst, p.2). Bovendien blijkt uit de informatie bij het verzoekschrift dat AAH een gewelddadige terroristische organisatie is die zich schuldig maakt aan aanslagen, ontvoeringen en geweld (rechtsplegingsdossier, stuk 1, bijlage 4), hetgeen verzoekers gedrag nog des te merkwaardiger maakt. Dat hij uiteindelijk, na een aantal dagen en na een explosie aan zijn woning, alsnog vertrok, doet aan voormelde vaststelling geen afbreuk.

Voorts kan worden opgemerkt dat het onaannemelijk is dat zijn moeder en broer, ondanks dat verzoeker werd geïnterviewd door een gewelddadige terroristische groepering en ondanks dat zijn woning reeds het voorwerp was van een bomaanslag, gewoon in deze woning bleven wonen. Nog minder aannemelijk is het dat zij daarbij, zoals blijkt uit verzoekers verklaringen, geen problemen meer zouden hebben gekend met deze groepering en van hen niets meer zouden hebben vernomen (administratief dossier, stuk 6, p.2-3). Dat deze groepering eerst een dreigbrief aan verzoeker zou richten en een aanslag zou plegen op zijn woning doch nadien niets meer van zich zou laten horen is niet geloofwaardig.

Het geheel van de voormelde vaststellingen volstaat om te besluiten dat geen geloof kan worden gehecht aan verzoekers beweerde problemen ingevolge zijn handelingen voor het NDI.

De documenten in het administratief dossier vermogen niet de teloorgegangene geloofwaardigheid van verzoekers beweerde relaas te herstellen (administratief dossier, stuk 14: documenten).

Zijn identiteitskaart en nationaliteitsbewijs, de woonstkaart van zijn moeder en de omslag van DHL, vermogen hoogstens verzoekers identiteit en herkomst aan te tonen, dewelke *in casu* niet worden betwist. Deze stukken hebben echter geen betrekking op zijn asielrelaas zodat zij de teloorgegangene geloofwaardigheid van dit relaas niet kunnen herstellen.

Nog daargelaten het reeds hoger vastgestelde gebrek aan kennis in hoofde van verzoeker omtrent de inhoud van dit document, wordt de neergelegde dreigbrief slechts bijgebracht in kopie, zodat hieraan, gelet op de manipuleerbaarheid van kopieën, geen bewijswaarde kan worden gehecht.

Ook de overlijdensakte van verzoekers broer wordt slechts neergelegd in de vorm van een kopie, zodat hieraan, nog daargelaten dat uit de informatie bij de verweernota blijkt dat met zulke documenten in Irak op grote schaal wordt gefraudeerd en dat deze er op grote schaal worden vervalst, gelet op de manipuleerbaarheid van kopieën, geen bewijswaarde kan worden gehecht. Dit klemt nog des te meer daar de inhoud van de neergelegde overlijdensakte blijkens de in het dossier opgenomen vertaling niet kan worden gerijmd met verzoekers verklaringen. Verzoeker stelde immers dat zijn broer in september 2010 werd vermoord omdat deze sedert ongeveer twee jaren als kok werkte voor de Amerikanen (administratief dossier, stuk 6, p.2-3), terwijl zijn broer volgens de bijgebrachte overlijdensakte 'verkoper' was van beroep en, zo blijkt uit de hierin vermelde overlijdensdatum, werd gedood in oktober 2007. Hoe dan ook bevat de overlijdensakte geen gegevens die afbreuk zouden kunnen doen aan de hoger gedane vaststellingen en heeft deze geen betrekking op verzoekers persoon. Zoals blijkt uit het voormelde, verklaarde verzoeker immers dat zijn broer werd gedood omwille van diens werkzaamheden en hij haalde nergens concrete gegevens of aanwijzingen aan waaruit zou kunnen worden afgeleid dat hij ingevolge van de werkzaamheden of het overlijden van zijn broer ooit enig probleem zou hebben ondervonden of enige vrees zou dienen te koesteren.

De documenten van het NDI vermogen hoogstens verzoekers werkzaamheden voor deze organisatie aan te tonen. Deze documenten bevatten echter geen elementen die betrekking hebben op verzoekers aangevoerde problemen of asielrelaas en kunnen bijgevolg geen afbreuk doen aan de hoger gedane, concrete vaststellingen.

Wat betreft de foto's die ter terechtzitting worden toegevoegd aan het rechtsplegingsdossier (stuk 9) en waaruit blijkt dat verzoeker logistieke ondersteunende activiteiten uitvoerde, dient te worden opgemerkt dat ook deze stukken geen gegevens of elementen bevatten die afbreuk zouden kunnen doen aan het voorgaande of die de teloorgegangene geloofwaardigheid van verzoekers asielrelaas zouden kunnen herstellen.

In acht genomen hetgeen voorafgaat, kan niet worden aangenomen dat verzoeker een gegronde vrees voor vervolging koestert in de zin van artikel 1 van het Verdrag van Genève van 28 juli 1951, zoals bepaald in artikel 48/3 van de vreemdelingenwet.

2.3. Verzoeker beroept zich, in wat zich aandient als een tweede middel, op de schending van artikel 48/4, § 2, c) van de vreemdelingenwet.

Hij stelt dat het CGVS zich beroept op de informatie in het administratief dossier, doch stelt zich de vraag wat er dan moet worden gedaan met de informatie zoals bij het verzoekschrift gevoegd, meer bepaald een rapport getiteld "*Iraq and the Challenge of Continuing Violence*" van het CSIS, het *Report on Human Rights in Iraq: 2011*" van UNAMI en een document uitgaande van 'Still Human Still There' waarin de *Operational Guidance Note* inzake Irak, uitgaande van het UK Border Agency, wordt becommentarieerd. Tevens citeert hij een passage uit de informatie in het administratief dossier. Verzoeker betoogt dat zijn geval kan ressorteren onder één van de geviseerde doelwitten.

2.4. Voor zover verzoeker zich teneinde de subsidiaire beschermingsstatus te bekomen beroept op de elementen ten grondslag van zijn asielrelaas en in dit kader betoogt dat hij voorwerp riskeert te worden van doelgericht geweld, dient te worden opgemerkt dat dit betoog, gelet op de *sub* 2.2. vastgestelde ongeloofwaardigheid van zijn asielrelaas, niet kan worden gevolgd. Verzoeker toont niet *in concreto* aan dat hij in aanmerking komt voor de toekenning van de subsidiaire beschermingsstatus in de zin van artikel 48/4, § 2, a) en b) van de vreemdelingenwet.

Uit de informatie zoals geciteerd in en gevoegd bij het verzoekschrift kan voorts niet worden afgeleid dat de situatie in verzoekers regio van herkomst zou beantwoorden aan de criteria zoals bepaald in artikel 48/4, § 2, c) van de vreemdelingenwet. Bij de beoordeling van het reëel risico op ernstige schade in de zin van voornoemd artikel moeten diverse objectieve elementen in ogenschouw worden genomen. Uit het geheel van de *in casu* voorhanden zijnde informatie, meer bepaald de omstandige en gedetailleerde landeninformatie in het administratief dossier waarin de veiligheidssituatie in verzoekers regio van herkomst uitgebreid en nauwgezet wordt geanalyseerd, de informatie die verzoeker aanvoert en de updates van de landeninformatie die verweerder bij de nota voegt (rechtsplegingsdossier, stukken 1 en 5), blijkt dat, de diverse objectieve elementen (het aantal gevallen burgerslachtoffers, het aantal incidenten, de intensiteit van deze incidenten, de partijen in het conflict, de doelwitten die daarbij beoogd worden, zelfmoordaanslagen in burgerwijken, ...) in acht genomen, de situatie aldaar niet van aard is dat zij beantwoordt aan het bepaalde in artikel 48/4, § 2, c) van de vreemdelingenwet. Aldus dient te worden besloten dat verzoeker niet aantoont dat hij bij een terugkeer naar zijn regio van herkomst en ingevolge zijn loutere aanwezigheid aldaar een reëel zou lopen op ernstige schade in de zin van artikel 48/4, § 2, c) van de vreemdelingenwet.

In acht genomen hetgeen voorafgaat, toont verzoeker, de overige elementen in het dossier mede in acht genomen, niet aan dat in zijn hoofde zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat hij bij een terugkeer naar zijn land van herkomst een reëel risico zou lopen op ernstige schade in de zin van artikel 48/4, § 2 van de vreemdelingenwet.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

De vluchtelingenstatus wordt de verzoekende partij geweigerd.

Artikel 2

De subsidiaire beschermingsstatus wordt de verzoekende partij geweigerd.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op dertien december tweeduizend en twaalf door:

dhr. W. MULS,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

mevr. K. VERHEYDEN,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

K. VERHEYDEN

W. MULS